

et

NOGLE MÅNEDER EFTER min mors selvmord gik jeg en dag og ledte efter min baseballhandske og gik ud i garagen og så Cindy Posner ligge på knæ midt i en energisk omgang fellatio med min storebror, Brad. Han stod lænet op ad vores fars værktøjstavle, hvis hammere og skruenøgler ringlede musikalsk på deres kroge som juleklokker, mens han vippede blidt frem og tilbage og stirrede op i loftet med et mærkeligt udtryk af kedsomhed i ansigtet. Hans jeans og boksershorts lå i folder rundt om knæene, og hans hånd hvilede ligesom tilfældigt på hendes hoved, der bevægede sig op og ned, mens hun udførte sin overraskende støjende orale tjeneste. Jeg stod ganske lamslået, indtil Brad fornemmede min ankomst, kiggede ned fra loftet og mødte mit blik. Der var ingen forskrækkelse i hans øjne, ingen forlegenhed over at være blevet grebet i en så kompromitterende situation, derimod blot det samme udtryk af træt resignation, han altid syntes at have, når det gjaldt mig. *Den er god nok. Jeg får et blowjob i garagen. Jeg tør vædde på, at det aldrig vil ske for dig.* Cindy, der havde ryggen til mig, opdagede mig et par sekunder efter og blev med det samme helt hysterisk og bandede og skreg ad mig, mens jeg hastigt, om end noget forsinket, trak mig tilbage. Jeg var tretten år gammel på det tidspunkt.

Det er absolut muligt, at Cindy ville have optrådt med en smule mere selvbeherskelse, hvis hun havde vidst, at hændelsen flere år senere ville blive udødeliggjort i første kapitel af den storsælgende selvbiografiske roman, jeg skrev, og i den uundgåelige film, der kom ikke længe efter, som det sker med de fleste succesfulde bøger. På det tidspunkt hed hun ikke læn-

gere Cindy Posner, men derimod Cindy Goffman, idet hun havde giftet sig med Brad, mens de begge var i gang med deres sidste år på college. Jeg tror godt, man kan sige, at denne inddragelse i min bog ikke ligefrem forbedrede vores allerede noget anstrengte forhold. Bogen hedder *Bush Falls* efter den lille by i Connecticut, hvor jeg voksede op. Et udtryk, jeg bruger løseligt, idet det stadig kan diskuteres, hvorvidt jeg rent faktisk nogensinde er blevet voksen.

På nuværende tidspunkt har du sikkert hørt om *Bush Falls* eller utvivlsomt set filmen, der havde Leonardo DiCaprio og Kirsten Dunst på rollelisten og klarede sig temmelig godt i biografene. Eller måske har du læst om den voldsomme polemik, den forårsagede i min hjemby, hvor de endda gik så vidt som til at anlægge et kollektivt injuriersøgsmål imod mig, men det kom dog aldrig nogen vegne. Uanset hvad, var bogen en uventet bestseller for omkring to et halvt år siden, og i et kort stykke tid derefter var jeg en mindre berømt.

Enhver idiot kan være ulykkelig, når det ikke går godt, men det kræver en ganske særlig type idiot, en sand iværksætter inden for idioti, at være ulykkelig, når det går så godt, som det gør for mig. I en alder af fireogtrediven er jeg rig, succesfuld, har sex med rimelig jævne mellemrum og bor i en fireværelses luksuslejlighed på Manhattans Upper West Side. Det burde være rigelig grund til at føle, at jeg har verden liggende for mine fødder, som man siger. Alligevel har jeg for nylig fået en snigende følelse af, at jeg under overfladen blot er et sølle, ensomt røvhul og har været det i et stykke tid.

Mens der ikke ligefrem er mangel på kvinder i mit liv for tiden, lader det alligevel til, at alle de forhold, jeg har været en del af i de to et halvt år, der er gået siden *Bush Falls* udkom, har været i nærmest præcis otte uger og har fulgt det samme grundlæggende, typiske mønster. I den første uge kører jeg det tunge skyts ind – dyre restauranter, koncerter, Broadway-forestillinger og trendy natklubber – og undgår beskedent al form for højtidelig snak om den litterære verden til fordel for aktuelle begivenheder, film og kendissladder, som naturligvis er den væsentligste valuta på New Yorks datingmarked, selv om ingen vil indrømme

det. Ikke at det at være en rost forfatter ikke betyder noget, men historier om Miramax-fester eller de gange, man hang ud på filmoptagelserne med Leo og Kirsten, kan skaffe én et knald meget hurtigere og med en kvinde af højere standard. Den anden og tredje uge er generelt de bedste. Det er den tid, man ville ønske, man kunne hælde på flaske og gemme, primært på grund af endorfinrusen fra ny sex. På et eller andet tidspunkt i løbet af den fjerde uge bliver jeg forelsket og overvejer kortvarigt muligheden af, at det her kunne være den eneste ene, og derefter begynder alt at udvikle sig til noget værre lort i slow-motion. Jeg vrøvler, jeg vakler, jeg bliver usikker på mig selv, jeg bliver for omklamrende. Jeg udfører små psykologiske eksperimenter med mig selv eller den kvinde, jeg er sammen med. Du ved nok, hvad jeg mener. Det her fortsætter i et par frygtelig akavede uger, og dernæst går vi begge to rundt i den syvende uge med et glødende håb om, at forholdet på magisk vis vil gå i opløsning af sig selv via guddommelig indgriben eller en form for pludselig, altødelæggende brand – hvad som helst, der kan gøre, at vi kan undgå rent faktisk at skulle igennem det kedsommeligt farlige og uvejsomme terræn, som et endeligt brud altid udgør. Den sidste uge bruges på at ‘tage en pause’, hvilket slutter med en ultimativ, overfladisk telefonopringning, der afslutter forholdet og ordner eventuel uafsluttet logistik. Jeg lægger tasken og den Donna Karan-sweater, du efterlod i min lejlighed, hos portneren, du kan beholde de bøger, jeg lånte dig, tak for nu, jeg bærer ikke nag, lad os blive ved med at være venner ... og så kvalmende videre.

Jeg ved godt, at det vidner om en skidt karakter at skyde skylden for ens problemer på andre, men jeg er ret sikker på, at det her alt sammen er Carlys skyld. Carly Diamond var min kæreste i high school, den første – og til dato eneste – kvinde, jeg nogensinde har elsket. Vi var sammen hele det sidste år af skolen og elskede hinanden med den heftige, eviggyldige overbevisning, teenagere har. Samme år skete samtlige de frygtelige begivenheder, der er beskrevet i min roman, og mit forhold til hende var det eneste lyspunkt i den ellers dystre udvikling mit univers gennemgik.

Hvis man vil være teknisk omkring det, slog vi faktisk aldrig rigtigt op. Vi gik ud af high school og fortsatte på college forskellige steder; Carly tog nordpå til Harvard, og jeg tog sydpå til NYU. Vi prøvede at være langdistancekærester, men den kendsgerning, at jeg hårdnakket nægtede at tage tilbage til Bush Falls i vores fælles ferier, gjorde det svært, og med tiden voksede vi simpelthen fra hinanden, men vi afsluttede aldrig formelt vores forhold. Efter college tog Carly til New York for at læse journalistik, og på det tidspunkt påbegyndte vi et af de der langtrukne, rodede uni-venskaber, hvor man lige akkurat har nok sex til at forvirre hinanden helt forfærdeligt, for til sidst, i en blanding af dårlig timing og tredjepartskomplikationer, at kneppe alt liv ud af det, der engang var det reneste og smukkeste, man nogensinde havde oplevet.

Vi elskede stadig hinanden dengang, så meget var trods alt åbenlyst, men hvor Carly lod til at være klar til at genoptage vores forhold, blev jeg ved med at finde grunde til ikke at binde mig. Uanset hvor højt jeg elskede hende – og det gjorde jeg – kom jeg konstant til at sammenligne vores forholds klangfarver med den rå skønhed og følelse af udforskning, der havde været til stede i hvert eneste øjeblik, vi tilbragte sammen, da vi var sytten år gamle. Da jeg endelig forstod omfanget af den kolossale fejltagelse, jeg havde begået, var det for sent, og Carly var væk. At miste hende én gang var trist, men dog forståeligt. Men at være så tankeløs at smide den nye chance væk, som skæbnen havde tilskikket mig, krævede en så heftig blanding af arrogance og dumhed, at det måtte være en opdyrket egen-skab, for jeg er ret sikker på, at jeg ikke altid havde været sådan et gedigent røvhul.

Jeg har aldrig tilgivet mig selv for den måde, jeg manipule-rede med hende på i løbet af hendes år i New York. Jeg bejlede til hende, når jeg kunne mærke, jeg var ved at miste hende, og trak mig så tilbage, i samme øjeblik jeg følte mig tryk igen. Jeg tillod mig at afstive mig selv ved hendes faste tro på os – også i de øjeblikke, hvor jeg ikke selv tog del i den. Jeg forledte hende med løfter, både udtalte og antydede, men jeg holdt dem aldrig. På det tidspunkt, hvor jeg endelig begyndte at forstå, hvor slemt

jeg havde misbrugt hende, havde jeg slidt hende fuldstændig ned. Hun forlod New York med knust hjerte og fuld af afsky og vendte tilbage til Bush Falls for at tage imod en stilling som chefredaktør på *The Minuteman*, byens lokalsprøjte. Hver gang jeg tror, jeg er kommet over hende, griber jeg mig selv i at vågne op midt om natten og længes efter hende med en sådan desperation, at man skulle tro, det var i går og ikke for ti år siden, hun rejste.

Siden dengang er der ikke gået en dag, hvor jeg ikke bliver hjem søgt af en uklar, men stærk følelse af fortrydelse. Hver eneste kvinde, jeg dater, minder mig om det, jeg tillod mig selv at miste. Så på sin vis er det på grund af Carly, at jeg ligger alene i sengen midt om natten, da telefonen ringer, og dens elektroniske vræl bryder igennem min lejligheds indelukkede stilhed som en sirene. Når folk ringer til én klokken to om natten, er det som regel ikke med gode nyheder. Min første tanke, mens jeg svømmer op gennem den tætte sprittåge af alkoholpåvirket søvn, er at det må være Natalie, min grænsepsykotiske ekskære-
ste, som ringer for at skribe ad mig. Jeg ved ikke, hvilken skade jeg skulle have haft mulighed for at have forvoldt på hendes åbenbart skrøbelige psyke i løbet af otte uger, men hendes sene-
ste terapeut har overbevist hende om, at hun stadig har uafslut-
tede anliggender med mig. Og at det er til hendes bedste set fra et mentalt sundhedsperspektiv at ringe til mig dag og nat, når det måtte falde hende ind at minde mig om, hvor ufølsomt et svin jeg var. Opkaldene begyndte for cirka fire måneder siden og kommer nu rimelig jævnligt, både derhjemme og på min mobil-
telefon; tredive sekunder lange omgange af rasende skældsord med rigelige mængder af hendes ellers ret begrænsede ordforråd af grovheder, som overhovedet ikke kræver nogen deltagelse fra mig. Hvis det hænder, at jeg ikke tager telefonen, er Nat udmærket tilfreds med at levere sine farverige tirader til min telefonsvarer. Hun har altid været tiltrukket af yderliggående former for terapi, ligesom det på det sidste har virket, som om jeg har det med at blive tiltrukket af kvinder, der har brug for den slags.

Telefonen bliver ved med at ringe. Jeg ved ikke, om den har ringet to eller ti gange; jeg ved bare, at den ikke vil holde op

igen. Jeg ruller om på siden og gnider mig energisk i ansigtet for at prøve at arbejde søvnen ud af hovedet. Huden på mine kinder føles som kit, løs og kødfuld, som om nattens tidligere udskejelser har ældet mig dramatisk. Jeg var i byen med Owen tidligere på aftenen, og som sædvanlig blev vi stangstive. Owen Hobbs, agent par excellence, er min faste repræsentant ikke bare i det litterære miljø, men i alle tænkelige former for kaos og udskejelser. Jeg drikker aldrig, medmindre jeg er sammen med ham, og så drikker jeg ligesom ham, grådigt og med stor højtidelighed. Han har gjort mig rig, og han får femten procent, hvilket har vist sig at være et bedre grundlag for et venskab, end man lige umiddelbart skulle tro, og som regel er det de frygtelige tømmermænd værd, der altid følger det, han kalder vores 'fejringer'. En aften med Owen udvikler sig uundgåeligt til en nedadgående spiral, hvor jeg efterfølgende kun kan genkalde mig en håndfuld af dens drejninger og sving, mens jeg pusler min hærgede krop tilbage til den verden, hvor bevidsthed og ædruelighed ubarmhertigt støder sammen. Og mens jeg stadig er delvist forskanset i den forudgående, optimistiske tilstand, hvor fuldska-ben er ovre, og tømmermændene stadig overvejer deres muligheder, har jeg alligevel stadig kvalme og føler mig ude af balance.

Telefonen. Uden at flytte hovedet fra det sted, hvor det ligger nedsunket i puden, rækker jeg ud i retning af natbordet, vælter nogle magasiner, et åbnet pilleglas med smertestillende tabletter og et halvt krus vand, der lydløst plasker ud over det bløde, cremefarvede gulvtæppe. Den trådløse ligger faktisk på gulvet i forvejen, og da jeg endelig finder den og løfter den op til mit ubevægelige hoved, løber kolde dråber af det spildte vand ned i min øregang som små, slimede skovsnegle.

"Hallo?" Det er en kvindestemme. "Joe?"

"Hvem er det?" spørger jeg og løfter hovedet en anelse for at kunne placere mundstykket et sted i umiddelbar nærhed af min mund. Det er ikke Nat, hvilket muligvis betyder, at jeg er nødt til at sige noget.

"Det er Cindy."

"Cindy," siger jeg forsigtigt.

“Din svigerinde.”

“Åh.” Den Cindy.

“Din far har haft et slagtilfælde.” Min brors kone buser ud med det som en for tidligt leveret vittighedspointe. I de fleste familier ville så monumentale nyheder afstedkomme en omhyggeligt orkestreret præsentation, påpasseligt konstrueret til at minimere chok og med indbygget lettelse i den gradvise accept. Sådanne nyheder ville sandsynligvis kræve, at de blev overbragt personligt af et nærtstående familiemedlem, i dette tilfælde min storebror, Brad. Men for Brad og min far regnes jeg kun som familie i rent juridisk forstand. I de sjældne tilfælde, hvor de rent faktisk anerkender min eksistens, er det ud fra en eller anden vag form for borgerpligt, ligesom at betale skat eller være domsmand.

“Hvor er Brad?” siger jeg med en stemme, som er en smule højere end den hvisken, som mennesker, der bor alene, helt unødvendigt bruger om natten.

“Han er henne på hospitalet,” siger Cindy. Hun har aldrig kunnet lide mig, men det er ikke udelukkende hendes skyld. Jeg har aldrig rigtig givet hende nogen grund til at kunne det.

“Hvad er der sket?”

“Din far er i koma,” siger hun nøgternt, som om jeg har spurgt hende, hvad klokken er. “Det er temmelig alvorligt. De ved ikke, om han klarer den.”

“Du skal da endelig ikke pakke det ind,” mumler jeg og sætter mig op i sengen, hvilket får voldelige slagsmål til at bryde ud mellem de trillioner af neuroner, der har samlet sig som fodboldfans i min venstre tinding.

Der opstår en pause.

“Hvad?” siger Cindy. Jeg minder mig selv om, at min særlige form for ironi som regel går hen over hovedet på hende. Jeg foretager en hurtig følelsesmæssig status og leder efter enhver form for reaktion på nyheden om, at min far måske er ved at dø: sorg, chok, vrede, fornægtelse. Et eller andet.

“Ikke noget,” siger jeg.

Endnu en pinlig pause.

“Nå, men Brad sagde, at du ikke skal komme i aften, men at du burde komme og mødes med ham på hospitalet i morgen.”

“I morgen,” gentager jeg målløst og kigger igen på uret. Det er allerede i morgen.

“Du kan overnatte hos os, eller du kan overnatte hjemme hos din far. Faktisk ligger hans hus tættere på hospitalet.”

“Okay.” Et eller andet sted i min aftagende sløvhed bliver det registreret, at man udbeder sig min tilstedeværelse eller snarere forventer den. Uanset hvad, er det højst usædvanligt.

“Nå, hvad vælger du så? Vil du overnatte hos os eller i din fars hus?”

En mere medfølelse person ville måske vente, til chokket havde fortaget sig, før de begyndte at presse på angående situationens ligegyldige logistik, men Cindy har ikke megen medfølelse tilovers, når det gælder mig.

“Det er mig lige meget,” siger jeg. “Hvad der nu passer jer bedst.”

“Tja, det er som regel et rent galehus her med børnene og alting,” siger hun. “Jeg tror, du vil føle dig bedre tilpas i dit barndomshjem.”

“Okay.”

“Din far ligger på Mercy Hospital. Har du brug for hjælp til at finde det?” Hendes spørgsmål er temmelig sikkert en bevidst stikpille til den kendsgerning, at jeg ikke har været hjemme i Bush Falls i næsten sytten år.

“Har de flyttet det?”

“Nej.”

“Så burde jeg sagtens kunne klare det.”

Jeg kan høre hendes overfladiske vejtrækning, mens endnu en pinlig tavshed vokser som en svulst på telefonlinjen. Cindy, der er tre år ældre end mig, var den arketyperiske populære pige på Bush Falls High School. Med glansfuldt, mørkt hår og en fantastisk krop, der var perfekt skulptureret af hendes cheerleading-øvelser, var hun uden tvivl den mest almindeligt anvendte muse i våde drømme blandt teenagedrenge i Bush Falls dengang. Selv gjorde jeg ofte og effektivt brug af hende i mine fantasier, ikke uden betydelig inspiration fra det, jeg så i garagen den dag. Men nu er hun syvogtredive år gammel og mor til tre, og selv over telefonen kan man høre åreknuderne i hendes stemme.

“Godt,” siger Cindy endelig. “Så ses vi i morgen?”

“Ja,” siger jeg.

Som om det sker tit og ofte.

to

JEG FORLOD BUSH FALLS, da jeg gik ud af high school, og har ikke været tilbage siden.

Der har aldrig været nogen tvingende grund til at besøge min hjemby og samtidig omkring en million grunde til at holde sig væk. For det første bor min far der stadig i det femværelses hus i hollandsk kolonistil, hvor jeg tilbragte de første atten år af mit liv. Og det er mange år siden, vi har haft nogen brug for hinanden. Hvert år, som regel omkring Thanksgiving, ringer Brad og inviterer mig på besøg hos ham og Cindy for at spise kalkun sammen med familien. Men jeg ved godt, at han blot kan lide at gribe muligheden for at føle sig storsindet. Vi taler trods alt om Brad, min fire år ældre bror, som engang sendte mig en tur på skadestuen ved for sjov at køre mig ned i vores fars hærgede Pontiac Grand Am, lige efter at han havde fået sit kørekort, mens jeg stod lige så uskyldigt og spillede basketball i vores forhave. Bilen stoppede ikke helt der, hvor han havde regnet med, så jeg fik mig et brækket håndled og en skulder, der gik af led, hvilket heller ikke lige var noget, jeg havde regnet med. Senere påstod han, at jeg var løbet lige ud foran bilen uden varsel. Hvorvidt min far troede ham eller ej var irrelevant, fordi der var en vigtig kamp mod Fairfield den følgende aften, og hele Bush Falls regnede med, at Brad skulle føre The Cougars én kamp nærmere deres andet delstatsmesterskab. Min far ville have anset det for upassende at straffe byens helt.

Her er historien om min familie.

Min mor, Linda, blev for sent diagnosticeret som manio-depressiv og tog taktløst sit eget liv ved at springe i Bush Falls-

floden og drukne, da jeg var tolv år gammel. Somme tider kan jeg huske hende, som hun var før sygdommens voldsomme eskalering og den efterfølgende syndflod af antidepressiver, der ikke formåede at dulme smerten, mens de langsomt kværkede livskraften ud af hende – en høj, mild kvinde med muntre øjne og et gavtyveagtigt smil, der altid fik én til at føle, at man var midt i en eller anden indforstået morsomhed med hinanden. Når hun kyssede mig godnat, kaldte hun mig Jo Jo Bear. Hendes latter var smittende; hendes hyppige tårer et plagsomt mysterium. Brad, min far og jeg havde voldsomme op- og nedture i det frygtelige kølvand efter hendes selvmord og var fuldstændig ude af stand til at have noget indbyrdes forhold uden hendes blide, feminine tilstedeværelse til at føre os sammen.

Til sidst fandt Brad og min far fælles fodslag i basketball. Brad var stjerneangriber for The Bush Falls Cougars, og i Bush Falls kunne man ikke nå højere end det. Han førte The Cougars til to delstatsmesterskaber og satte uendeligt mange scoringsrekorder undervejs. Han kneppede masser af cheerleaders. Det var sådan set alt, hvad der var at sige om Brad dengang: knepperi og basketball. Ikke nogen dårlig tjans, hvis man kunne få den. Men det kunne jeg ikke, og derfor kunne Brad ikke forholde sig til mig, men betragtede mig bare med en blanding af forundret medlidenhed og foragt. Hvis man spurgte mig, var Brad en idiot; overfladisk og endimensionel, og der var intet, jeg ønskede mere, end at være som ham. Min far, Arthur, havde selv været en noget mindre spektakulær spiller for The Cougars, og han gik aldrig glip af en eneste af Brads kampe, hverken på hjemme- eller udebane. Bagefter plejede de at diskutere kampen, genopleve højdepunkter og se UConn-kampene.

Hvis det ikke allerede er pinligt tydeligt, lykkedes det mig aldrig at komme på holdet.

Vores tragisk reducerede husstand havde ingen nytte af en mere og mere kynisk dreng med spastisk krydsdribling og absolut intet talent for trepointsskud. Jeg udviklede efterhånden et had til den lukkede verden, som deres entusiasme i forhold til The Cougars og alt i forbindelse med basketball udgjorde. Spørgsmålet om, hvem der havde ansvaret for at have sat gang

i denne cyklus af fremmedgørelse og bitterhed, er det klassiske hønen og ægget-spørgsmål, men i alle tilfælde voksede kløften mellem os sig stadig større. Hvis min far nogensinde gjorde ansatser til at begive sig ud på den vovehalsbedrift, det var at krydse den, var hans forsøg så ubetydelige, at de end ikke var til at se fra min side af afgrunden. Brad fik et idrætsstipendium til University of Connecticut og tog på college, samme år som jeg begyndte på Bush Falls High som førsteårselev. Dermed var min far og jeg alene om at fylde den ubønhørlige stilhed, der havde taget kvælertag på vores hus.

Jeg havde ingen planer om nogensinde at vende tilbage til Bush Falls; det siger sig selv. Ellers ville jeg aldrig have skrevet en roman, der svinede alle i byen så grundigt til. Sandheden er dog, at jeg aldrig havde troet, jeg rent faktisk ville få den udgivet. Så jeg skrev en bog om min hjemby, om Carly og Sammy og Wayne og mit sidste skoleårs frygtelige begivenheder, sat fri i sikker forvisning om, at den alligevel aldrig ville se dagens lys. Men så ringede Owen Hobbs til mig en aften og sagde, at den var 'fucking genial'. Der er ikke mange, der kan slippe af sted med at bruge udtryk som det. Owen kan, fordi Owen selv er fucking genial.

Statistisk set er det nærmest umuligt at skrive en bestseller. Det er også bemærkelsesværdigt svært at fornærme en hel by. Som den stræber jeg jo er, formåede jeg dog at udføre begge bedrifter i ét hug. Når det gælder om at støde nogen fra sig er jeg lidt af en mirakelmager.

Så jeg havde altså ikke regnet med at vende tilbage til Bush Falls. Men jeg havde heller ikke regnet med, at min far ville få et alvorligt slagtilfælde, mens han spillede på basketball-oldboysholdet for gamle elever i gymnastiksalen på byens high school en sen fredag aften. Ifølge Cindy stod han omkring en meter til venstre for tresekundsfeltets øverste linje på det, han kaldte sit yndlingssted. Han kiksede aldrig derfra. Han sprang i vejret for at lave et hopskud og kom bevidstløs ned igen og landede udstrakt på det blanke trægulv. Alle øjenvidner, forhenværende sportsmænd i forskellige stadier af affældighed, vil for altid gøre et stort nummer ud af den kendsgerning, at han ville

have scoret. Som om det ikke kan være skide ligegyldigt. Yndlingssted, min bare.